4 ARALIK ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/**49** No: **640**
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Termik santrallerin baca filtresi olmadan 2,5 yıl daha çalışmasını öngören kanun teklifi kamuoyundan gelen tepkiler üzerine Erdoğan tarafından veto edildi.

#NOFILTER

O SIRADA

ERMAN · ÇAĞLAR

Rüyasız, tasasız, kaygısız bir uykuyu toprağın bin metre altında ıslak ılık bir yer bulmuş bir sürüngen neşesiyle uyuyordum. Beni bir iki ay ellemeyin, çok acil bir şey olmadıkça bu üstümdeki toprağı kazmayın. Uyumayı çok seviyorum lan. İstediğiniz sürüngene sorun, aynı şeyi söyleyeceklerdir. Uyku çok güzel. Bilinç en sonunda kapanıp ruhun sonsuz türk sanat müziği konseri banttan yayına başlayınca iyi giyimli balık etli bayanlar ve TRT'nin onlara sağladığı tek tip takım elbiseyi giymenin keyfini yaşayan beyler hep aynı şarkıyı söyler: Ölümün sokağındadır uyku hayratı / Ağzımı dayayıp içsem suyundan / Beyin sarsıntısı geçirip iki gün bilinçsiz uyusam / Ona bile sevinecek haldeyim, Allah'ım uykuyu aşırı seviyorum.

Toprağın altında uyuyan hayvan varsa, toprağın altında uyuyan hayvanla beslenen hayvan da vardır. Her canlı başka bir canlının günaydın öpücüğüdür. Ama sevgiyle, ama ısırarak. Doğada "onbire kadar uyusam iyi aslında, onbir gibi kalkar işime gücüme bakarım" diye bir şey yoktur. Bebeğimin "Erman!" diyen sesine kalktım, fakat uyanmadım. Bir anda vazgeçmek çok zor. "EH!" diye yanıt verdim çağrısına. Keşke kolay bir şey sorsa, cevaplayıp yine yatsam. "Dışarıdan gelen şu sesi duyuyor musun?" diye sordu. "ERMAN BEY!" diye içime bu kez ben seslendim. İçim uyandı ve "EH!" dedi. Dışarıdan ses geliyormuş, bakılması gerekiyormuş. Biraz dışarıyı dinledim. Evet pat pat diye bir ses geliyor. Düzenli aralıklarla. Cep telefonuna uzanıp saate baktım. Saat altı buçuk. Şimdi yatsam, onbire kadar uyusam çok iyi. Diye düşünürken bir kez daha dışarıdan pat diye bir ses geldi. Saat altı buçuk olmasa "bu kalitesiz darbuka sesi sanırım" derdim. Babaeski'de doğdum büyüdüm, kilometrelerce öteden tanırım kalitesiz darbuka sesini. Bilen bilmeyen herkes çok meraklıydı darbukaya abana abana vurmaya. Kasabanın her yerinde de fazla fazla bulunuyordu teneke darbuka. Benim de okulun beden odasında bulduğumuz bir darbukayı enine boyuna tokatlamışlığım, heyecansız geçen hayatımın acısını darbukadan çıkarmışlığım vardır. Otur dinle de anlatayım o günleri. Okulun beden odasını karıştıracak kadar çok sıkılıyorduk. Sıkıntı her zaman meyvesini veriyordu. Ama acı, ama tatsız, ama yenmez, ama mide bozar. İşte kulplu beygirlerin, tozlu süngerlerin arasından teneke darbuka çıkardım bak. Sıkıntıyı bastırmaz ama fen laboratuvarını da karıştırmak için bir sebeptir. Buradan darbuka çıktıysa, oradan daha değişik bir şey çıkabilir. Diye kendi kendime anlatırken bebeğim "Erman!" dedi. "HE! Ben gideyim bakayım" dedim. Bütün muhabbeti baştan anlatana kadar gider bakarım, darbuka sesinin kaynağını tespit ederim, gücüm yetiyorsa bayıltırım, gücüm yetmeyecek gibiyse rica ederim sabahın altı buçuğunda darbukaya vurmasın.

Pencerenin tam önünde gerçekten de yanında babası elinde kalitesiz darbukasıyla bir ilk okul öğrencisi duruyor. Henüz tam uyanmamış, servisin yakıcı kalorifer sıcağına girdiği gibi uyuyacak gibi kendini ayarlamış. Yine de aklına geldikçe otomatik bir hareketle darbukasına vuruyor. Bu manyakça bir şey. Babası da daha tam uyanmamış, çocuğu servise bindirip tekrar yatağa dönmeyi planlıyor. Rahatsız edenler uyuyor, rahatsız olanlar uyuyor. Camı açıp adama "ufak sizin mi, maşallah, rica etsek darbukaya vurmasa, sabahın altı buçuğunda deli etti bizi, teşekkürler" desem adam mahcubiyetten uyanır, çocuğu da vurma diye uyandırır, ben de iki kişiyi uyandırmanın verdiği üzüntüyle uyanırım. Bıraktım o yüzden zombi gibi vursun darbukaya. Yatağa geri döndüm, durumu açıkladım. Servis on dakikaya gelir, onun derdi bizimkinden büyük, bırak vursun darbukasına, bulaşmaya değmez bebeğim dedim. "Okula neden darbuka götürüyor, ne alaka?" diye sordu. "Bazı şeyler bilmeye değmez" dedim, alnından öptüm ve kendimi yatırdım. Projesi falan vardır.

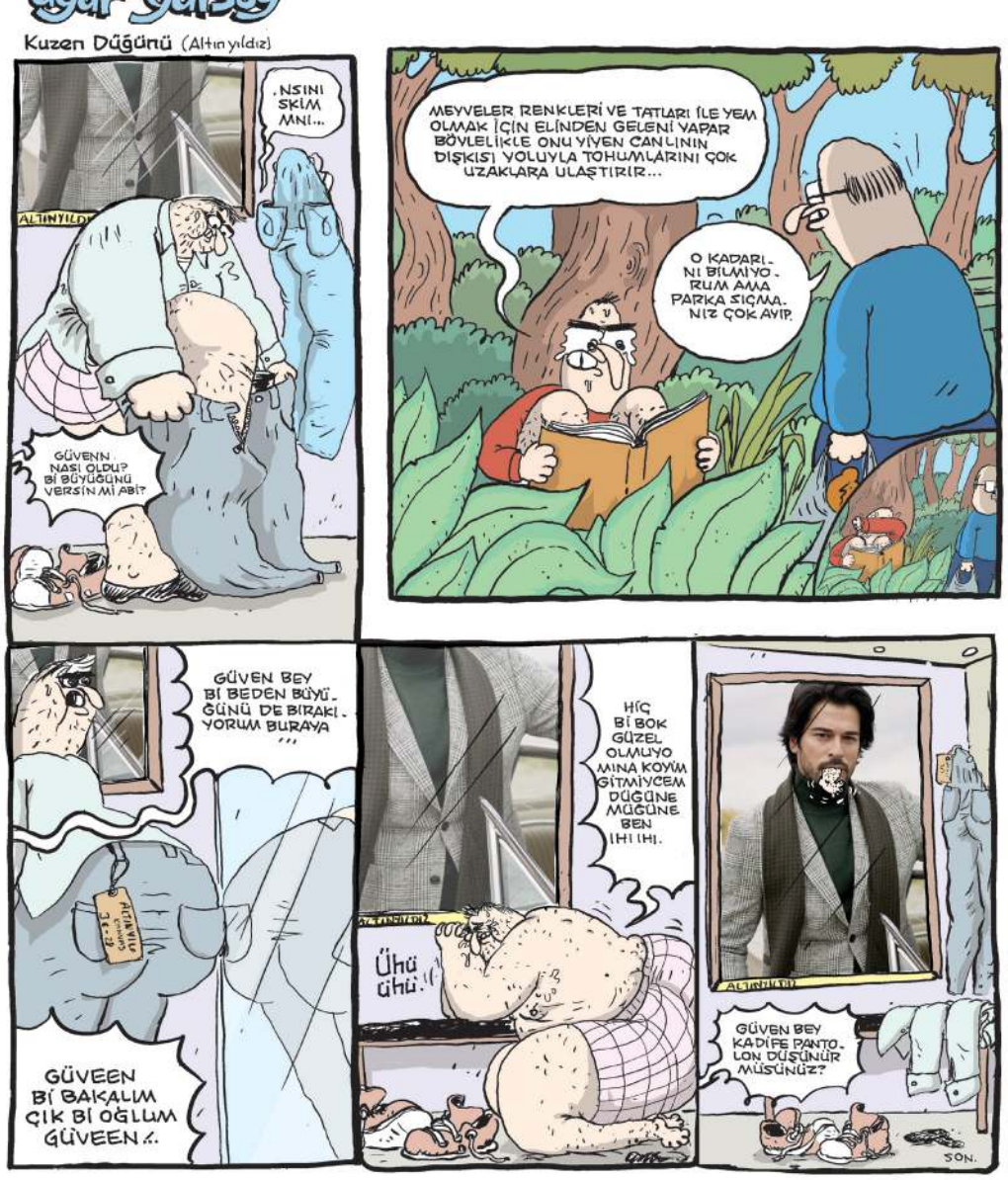

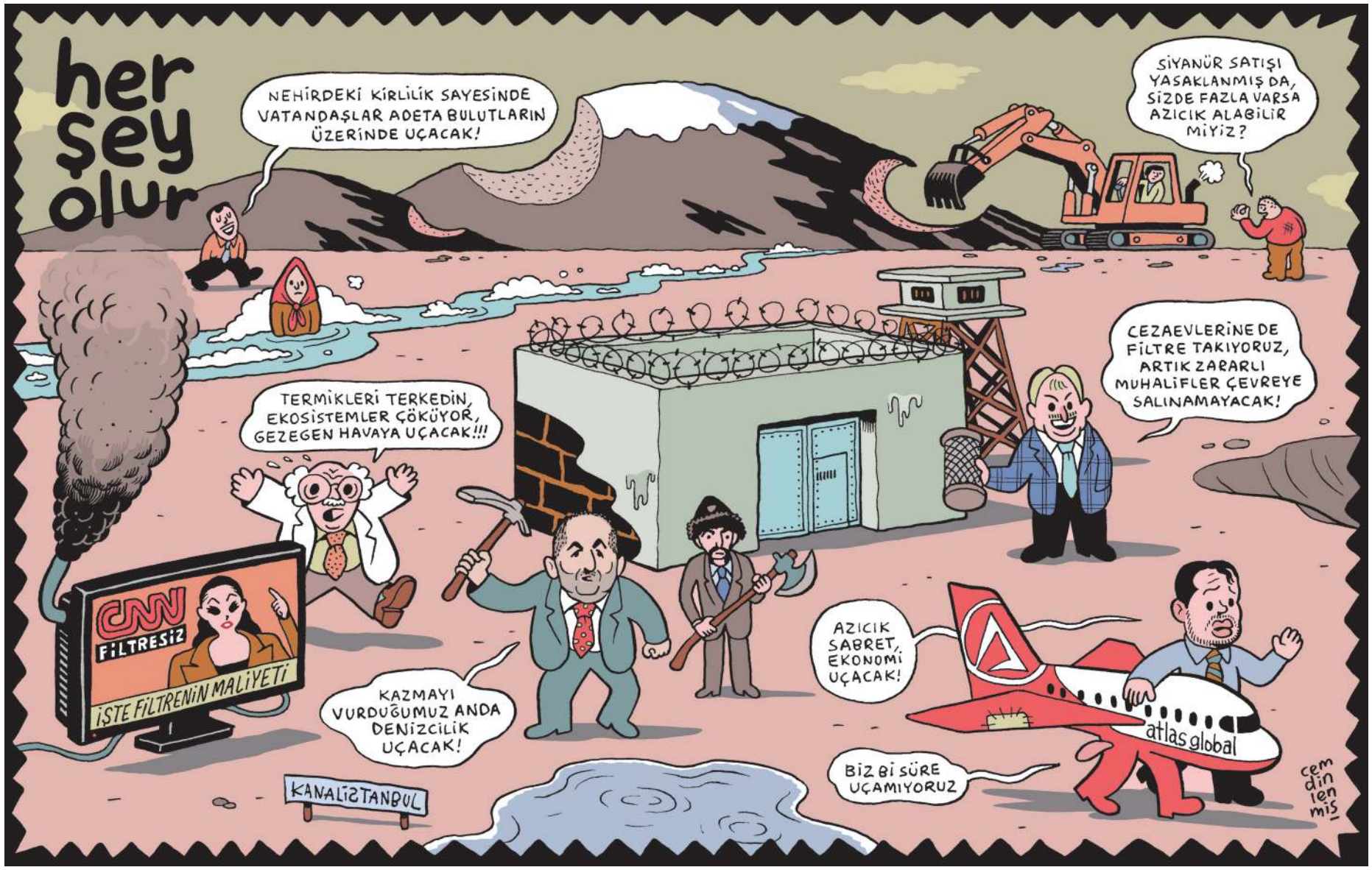

@kaansezyum

Aziz Nesin'li zil

Davul çalma sevdam uğruna lisenin müdür yardımcısının odasına o yaşta hırsız gibi girip, davulların bulunduğu tiyatro odasının anahtarını almış, sonra okuldan da gizlice kaçıp bir anahtarcıda anahtarı kopyalatmış, sonrasında ise tekrar kimselere görünmeden müdürün odasına girip orijinalini yerine bıraktığımı söylemiştim, çünkü kopyaladım ve yapıştırdım. Sonra neler oldu neler...

O yıllarda Üsküdar Amerikan Lisesi daha kız lisesi... Müzikallerinde, tiyatro oyunlarında bile erkek karakterleri kızlar oynuyor. Bizim okulda da paso erkek var. Erkek lisesiyiz. Etrafımızda sadece erkekler ve bi takım kendini eğitime adamış öğretmenler var. Okul içinde hareketlerimiz bile tuhaf ama sakin bir disipline girmiş durumda... Koridorlarda belli karolardan yürüyebiliyoruz, belli karolardan dönebiliyoruz. Neredeyse her yerde sessizlik, düzen ve disiplin hakim. Tabii her yer genç dolu disiplin ne kadar hakim olabilir? Herkesin tuhaf tuhaf huyları var, daha genciz hem de en genciz. Kimimiz bilardo oynuyor, kimimiz okul kırıyor. Ben nedense hiç okul kırmadım. Çünkü davullar okuldaydı.

Okul bitti mi elimde anahtar, çıkıyorum büyük bahçeye, at kestanesi ağacı dolu her yer. Tiyatro salonunun arka kapısını elimdeki kopya anahtarla açıyorum, giriyorum içeri. İçerisi zifiri karanlık... O yıllarda cep telefonu filan yok, e cepte fener de yok. Sigara da içmiyorum, çakmak ya da kibrit de yok. El yordamı, yarasa misali, ışıklar açıkken aklımda tuttuğum yere doğru gidip sahnenin ışıklarından birinin sigortasını açıyorum. Arada yanlış sigorta açtığım da oluyordu, hemen kapatıyordum. Gizli gizli davul çalacağım ya, bendeki de mega zeka...

Doğru ışık açıldı mı sahnenin ortasında ışıl ışıl davulla göz göze gelirdim. Işıl ışıl da değildi. Bilenler için Yıldırım – Beyaz Kardeşler marka bir davuldu. O yıllarda Yıldırım diye bir markamız vardı, yıllar içinde onu da kaybettik gitti.

Askerde filan da karşılaşabilirsiniz o eski Yıldırım davullarla. Tuhaf bir histir onları çalmak. Emeği geçen Yıldırım ve Şeref ustalara selam olsun. Dükkanları Şişhane'deydi, hanın içinde... Nereden nereye...

Bir gün yine bahçedeyim, okul bitmiş mi bitmemiş mi bilmiyorum ama benim derslerimin bittiği kesin. Yine gittim tiyatro odasının arka kapısına. Kapıya anahtarı soktum, aaa kapı kendiliğinden açıldı. Karşıma bir kapı daha çıktı sandım, adammış. Kapı gibi adam dedikleri bir adam. Arkada bir tane daha var aynı model devasa. Onların da arkalarında ufak tefek, beyaz saçlı Yoda'ya benzeyen bir adam var. Aaa, Aziz Nesin!

Kapı gibi abiler de onun korumalarıymış. Meğer o gün bizim okulda konuşması varmış Aziz Nesin'in. Ben de Allah'tan o zamana kadar bir iki kitabını babamdan görüp okumuşum. Namus Gazı muhabbeti yaptım çok az, 'Severek okuyorum Aziz Bey' filan dedim. Sonra da zilleri koyduğum zulama doğru ilerledim. Hop yine geldi korumalar 'Naapıyorsun genç?' filan diyorlar. 'Abi şurada ziller var benim, zil çantamı alacam' diye elimle gösterdim. Uzanıp aldılar. İçine baktılar, gerçekten de zil. Tabak gibi. O sırada aklıma bi şey geldi. Ufak zillerden birini aldım, Aziz Nesin'e gösterip 'Aziz Bey, yanımda kitabınız yok maalesef ama bu zil var, benim için değerlidir, bunu imzalar mısınız?' diye sordum. Aziz Nesin, zili aldı 'İstanbul ziller iyi değil mi?' dedi, ben de 'En iyisi' diyebildim. Benim için kocaman bir imza attı zilin altına. Sonra da zili bana uzatıp 'Al güzel müzikler yap bununla' dedi. Kaç yıl oldu, hala o zil bende ve sağlam. Eski İstanbul marka bir 'Splash'... Aziz Nesin imzalı...

Bu sefer de Akmar'a giremeden okulun içinde anılara tıkıldım kaldım. Artık başka bir sefere As Sineması'nı, Kadıköy'ün yeraltı bilardo salonlarını ve karanlık arka sokaklarını anlatırım.

nisan hakan

LÜTFEN MAHKEMEDE OLDUĞUNUZU UNUTMAYIN!
UNUTMADIM YA!
SANA DEMEDİM..
TRENDYOL

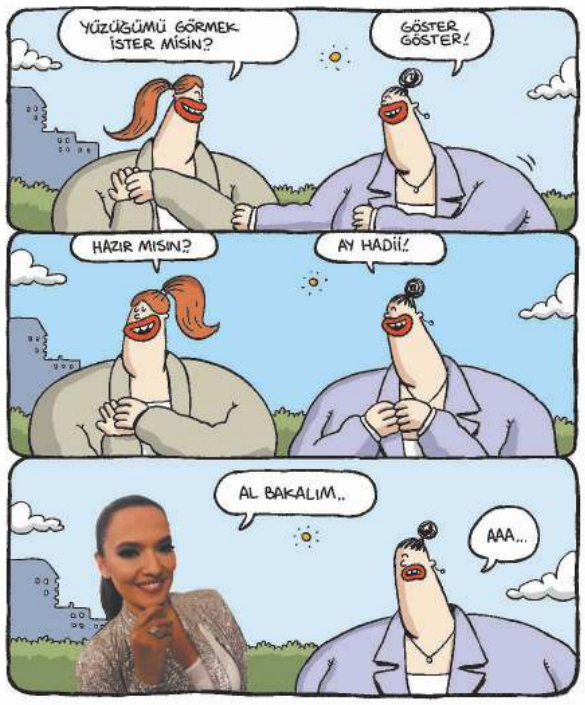
YÜZÜĞÜMÜ GÖRMEK İSTER MİSİN?
GÖSTER GÖSTER!
HAZIR MISIN?
AY HADİİ!
AL BAKALIM..
AAA...

HEY GENÇLER, KENDİNİZE BİR ODA BULMAYA NE DERSİNİZ HA? HEH HE!..
ŞAKA ŞAKA ŞİDDET!
DIKŞ!

EĞER SORUMLULUK SAHİBİ Bİ ÇOCUK OLUR VE HARÇLIKLARINI BİRİKTİRİRSEN BİRGÜN KENDİNE PLEYSTEYŞIN ALABİLİRSİN EVLAT!..
BENİ DE MİSAFİRLİĞE GELEN KOMŞU ÇOCUĞU GİBİ DARLAMAYI BIRAKIRSIN.. YÜRÜ GİT LAN!..
5TL

ANNE OKUL GEZİSİ VAR GİTMEK İSTİYORUM, BABAMI İKNA EDER MİSİN?.
EDERİM KIZIM MERAK ETME...

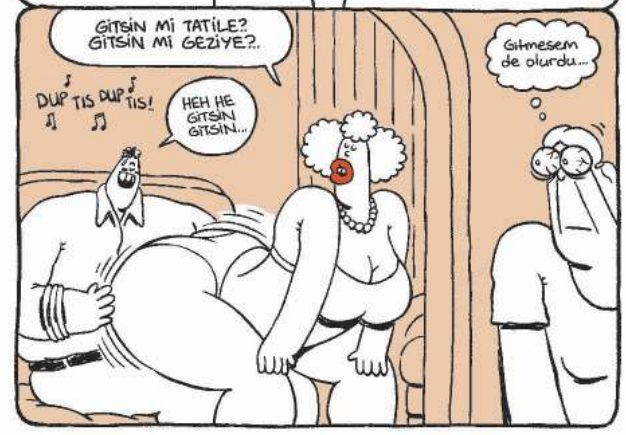
GİTSİN Mİ TATİLE? GİTSİN Mİ GEZİYE?..
DUP TIS DUP TIS!
HEH HE GİTSİN GİTSİN...
Gitmesem de olurdu...

ÇOCUĞUN ANNESİNDE KALMASINA, HAFTASONLARI DA BABASI TARAFINDAN DIŞARLARDA GEZDİRİLMEK SURETİYLE SEKSİ VE GÜZEL KADINLARA GÖZDE BEKAR ŞOVU YAPILMASINA KARAR VERİLMİŞTİR!..
ADALET BE!
YAA!

NİYE ARKADAŞLARININ YANINDA BANA FARKLI DAVRANIYOSUN?
NE GİBİ?
SEVGİLİN DEĞİLMİŞİM GİBİ...
HİÇ ALAKASI YOK...

SEN HALA BURDA MISIN?..
100$

Bişmillahirrahmanirrahim...
elhamdulillahirabbilalemin...
HÜFF!..
VIIIGOVV!..
OHA YAPTIM!..
NAZAR ÇEMBERİ!

SEN ÇALILARIN ARKASINA SAKLAN BEN OTOSTOP ÇEKİCEM.. Bİ ARAÇ DURUNCA GELİRSİN...
Bİ TANESİ DURCAK GİBİ... AMA YAVAŞLAMIYO SANKİ...
AY SERKAAAAN!..
VINNNNNN!

æ Merhaba.

æ Geçen haftanın 2020 yazısından devam edeyim o zaman. Ne demiştim, 2020, benim için 2000 senesinin yirminci sene-i devriyesidir, başka da bir şey değildir demiştim. Dememiş miydim, demiştim. Demelere devam edeyim o zaman madem. 2000 senesinin en unutulmaz olaylarından biri de, kesinlikle, Ömür Gedik'in o akıl alan köşe yazısıydı. Ne diyordu Ömür Gedik o yazıda. 2000 doğumluların yaş hesaplamasına gerek yok artık diyordu. Demiyor muydu, diyordu. Diyordu da diyordu, diyordu da diyordu. Hocam diyordu kazanın doğurduğuna inanıyordunuz da inanmadığına niye doğurmuyorsunuz, ilahi hocam, siz insanı öldürürsünüz diyordu. Daha da neler diyordu. 2015'te 15 yaşındalar, 2044'te 44 diyordu. Süper bir yazıydı bence. 2000 tabii çok çok acayip olaylara da gebeydi bir yandan da. Hindistan nüfusu bir milyarı buldu mesela o sene. Naim Süleymanoğlu idmanda 145 kilo kaldırarak dünya rekoru kırdı. İdmanda yalnız. Güney Kore'de saatlerce bilgisayarın başından kalkmayan 37 yaşındaki Kim Yank Şu, aşırı yorgunluk ve stresten öldü. Bilgisayar başında ölünüyormuş diye düşünmeye başladık. Kasparov, 2000'de yurttaşı Kramnik'e yenildi. Ağladı Kasparov. Satranç tahtasına düştü o gün bir Kasparov'un gözyaşları. Dünya Kasparov'a ağladı, Kasparov bize ağladı. Çok acayip zamanlardı. Putin başkan oldu. Ve daha neler neler oldu 2000'de. 2000 gerçekten çok acayip bir seneydi. Yirminci senesi mutlaka anılası bir sene oldu 2000. Yirminci senesi de 2020'ye denk geldi, yapacak bir şey yok. 2020 benim gözümde isimsiz bir senedir. Ha 2020 de yapsın şovunu, analım onu da 2040'ta. Ama hiç zannetmiyorum öyle bir şey olacağını. Çünkü 2000 seviyeyi çok yükseğe taşıdı, resmen de o oldu. Diyeceğim de budur.

æ Bundan iki sene önce de yine Ankara Komedi Festivali oyunu için Ankara'ya gitmiştik bir arkadaşımla birlikte. Arkadaşım da değişik biri. Şakalar olsun, bir şeyler bir şeyler olsun. Sürekli. Kaldığımız otele doğru girerken bir anda benden önce koşup ceketini ilikleyip kapıyı açtı bana. Ben önce ne olduğunu anlayamadım, sonra role ben de girdim. Kasıla kasıla girdim içeriye. "Eyvallah yiğenim" dedim içeriye girerken de. Resepsiyondaki ağabeyler şaşakaldılar. "Kimmiş lan bu adam böyle, kapılar açılıyor, önünde saygılarla eğiliniyor, kimmiş lan bu adam, hörmetli biri zaar" dediklerini ben o anda kendi gözlerimle gördüm, iç dünyamda hissettim. İki gün kaldık o otelde ve iki gün boyunca bu oyunu sürdürdük. Her sene de festival zamanı o otelde kalırım. Hala g.tümde dönüyorlar otel çalışanları olarak, o oluyor. Ben de gerçeği söylemiyorum, "ağabeyler o bir şakaydı" demiyorum. Demiyorum, demek de istemiyorum. Halimden memnunsam demek ki. Resmen öyleyse demek ki. Ki. İ. Mi.

æ "Ağaç yaşken eğilir" de saçma. Ağaç yaşken dümdüz uzar. Bizim zaten sorunumuz bu. Hep böyle bir şeyleri eğmek bükmek istiyoruz. Çocuklarımızı asla özgür bırakmıyoruz. Bizim gibi olsunlar ya da bizim olamadıklarımız olsunlar istiyoruz. Ağaç yaşken eğilir'miş. Laf ola beri gele işte. Bırak bu ağacı kendi nasıl istiyorsa öyle uzasın. Eğilecekse de bırak kendi eğilsin. Sen niye eğiyorsun bu çocuğu. Tamam tabii ki bu ağacın suyunu güneşini bakımını eksik etmeyelim ama yani bu kadar. Çok da abartmayalım. Ağaçları özgür bırakalım. Kendi kararlarını kendileri versinler. Orasını burasını kesmeyelim bu ağaçların. Bedensel bütünlüklerini bozmayalım. Gelsinler belli bir yaşa, sonra kendileri karar versinler ne yapacaklarsa kendilerine, o olsun. Bırakalım ağaçlar birey olsunlar. Özgür olsunlar. Valla ne güzel konuştum yalnız. Bazen de böyleyim resmenim öyleyim. Yim. İm. Mim.

æ Biraz önce kuzenim geldi yine eve. Gelemeyesice. "Çok kalbimi kırdın ya senin benim" dedi. "O nereden çıktı lan" dedim. "Bak" dedi "en basitinden benimle lanlı lunlu konuşuyorsun" dedi. "Ee" dedim. "Önemsemiyorsun beni" dedi. "Yani" dedim. "O zaman sana bir hikaye anlatayım" dedi. "Haydaa" dedim. Başladı anlatmaya. Bir adam varmış, bir de bunun oğlu varmış. Bu adamın oğlu oldukça haylazmış. Babası demiş ki buna. Yaptığın her kötülük için kapıya bir çivi çak oğlum demiş. Çocuk da tamam demiş ve yaptığı her kötülük için kapıya bir çivi çakmış. Bir süre sonra kapı çiviyle dolmuş. Çocuk babasına demiş ki, baba demiş, kapıda yer kalmadı çivi çakacak, ne yapsam ki acaba demiş. Babası da demiş ki, o zaman demiş şimdi de yaptığın her iyilik için kapıdan bir çivi sök demiş. Çocuk da yaptığı her iyilik için kapıdan bir çivi sökmüş. Günler günleri kovalamış, çocuk babasının yanına gitmiş. Baba demiş kapıda hiç çivi kalmadı. Babası da bunun üzerine demiş ki, peki demiş git bak bakayım şimdi, kapı aynı kapı mı? Bayağı böyle bu hikayeyi anlattı bana. "Bu ne oğlum" dedim, "dede gibi, dede hikayesi oğlum bu" dedim. "Ne o, beğenemedin mi darrağım" dedi. Dedim "beğenemedim, nesini beğenecekmişim acaba, git lan" dedim. "Gidiyorum o zaman" dedi. "Git oğlum" dedim. Gitti. Sustum. Pencereme bir kukumav kondu. Mutlu oldum.

æ Hoşça kal.

"KOP GEL GÜL GİT"
6 Aralık Cuma / **Kadıköy Bahane** / Saat: 20.00 / bilgi: 0216 345 54 49
13 Aralık Cuma / **Mecidiyeköy Artmera** / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 217 02 03

İLKER ALTUNGÖK

Baca

Termik santrallerin filtresiz bacaları yüzünden, belki de milyonlarca insanın hayatı söz konusu. Ve bir televizyon sunucusu, kelimenin tam anlamıyla şeytanın avukatlığını yaparak, bu hayatları kurtarmak için gerekli olanları yapmanın maliyetini arsız bir şehvetle sayıp döküyor. Üstelik bunu "ülke günlerce elektriksiz kalır, insanlar işine gidemez, metrolar çalışmaz" diye, yalan söyleyerek aktarıyor. Sonra da hani sanki o termik santrallerin sahipleri ezelden beri oradaymış, bu santrallerin yok ettiği doğa, bu santrallerin sahiplerinin babalarının malıymış da halk geçtiğimiz on beş gün içerisinde gökten zembille inerek santrallerin kirlettiği bölgelere yerleşmiş gibi, santral sahiplerinin bacalarına filtre takmak için gerekli maliyeti "lütfetmelerini" adeta rica ediyor, arsız bir şehvetle sayıp döktüğü her biri sıfır numara yalan olan zorlukları bize yaşatmamaları için "aksiyon almalarını" istiyor.

Bakın söylediği basbayağı şu: "Erken yaşta ölmeyi mi tercih edersiniz yoksa iki hafta elektriklerinizin gitmesini mi?" E böyle söylese kimse "Ha öyle mi, elektrik kesilmesin ya, akşam benim dizim var, Kıvanç oynuyor, varsın yirmi yıl erken ölelim," demeyecek tabii. Zaten o yüzden ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışıyor hatta ölümü hiç göstermiyor da "bunun bir orta yolunun olması lâzım," diye bağlıyor. Orta yol. **Kaç yıl yaşayacağımızla üç beş patronun kaç lirayı cebe indireceği arasında bir orta yol.**

Televizyon sunucusu, "Ama bakın filtre takılırsa şu kadar gün elektriksiz kalırız," yalanını "Filtre takılmasının santral sahiplerine maliyeti şu kadar," demeye çekindiği için bunun sanki bize maliyeti varmış zannedelim diye söylüyor. Ağzını yaya yaya "Aksiyon almalarını" beklediği, özelleştirmelerle neredeyse bedavaya bu santrallere çökmüş, bu santrallerden yıllardır milyarlarca doları cebine indirmiş adamlar. Ama bunu bile bize "Bakın bacalara filtre takılırsa elektriksiz de kalacaksınız ona göre haaa!" diye anlatıyor.

Hepsi bir kenara, yirmi birinci yüzyıl Türkiye'sinde bir ulusal televizyon kanalı sunucusu nargilecide zaman öldüren kısa paçalı mavi pantolon giymiş oğlanlar gibi konuşuyor. Muhteşem bir Türkçe, harika bir anlatım. Devamında rejiye "Seri köz getir rejiiii!" diye bağıracak sanırsın.

Peki ne oluyor? E hayvan terli arkadaşlar. Bunu kimse yemiyor, bu haberin görüntüsü internet üzerinde, kanalın izlenme oranının yüz bin katı insana ulaşıyor ve insanlar da haklı olarak veriyor veriştiriyor. Peki şeytanın avukatı geri adım atar mı? Hem söylediği "santral bacalarına filtre takılırsa elektriksiz kalacağımız" yalanını tekrar ediyor hem de "İyi ama biz santral sahiplerini "aksiyon almaya" davet ettik, videonun o kısmını kesmişler," diye kendisini savunmaya kalkıyor. Bir de eleştirenlere "sözde meslektaşlarımız, okuduğunu anlamayanlar," falan diye saldırıyor. Bunu yaparken Türkçe'deki bütün hâl eklerini yanlış kullanıyor, on dakika konuşup bir tane kurallı ve anlamlı cümle kuramıyor, ÖSS'de Türkçe'den 4 net yapamadığı için barajı geçemiyor ama olsun. O şeytanın avukatlığını yapan acar gazeteci, onu eleştirenler de mal çünkü. Eleştiri kendisi için dinleyip değerlendirilmesi gereken bir şey değil, karşılığında anında saldırılması gereken bir şey. Kavgada yumruk sayılmaz misali, yalan söylüyor, yalanı yüzüne vurulduğunda da "ama başka yalanlar da söyledim," diye kendisini eleştirenlere saldırıyor.

Ve bize de ömrümüzü filtresiz bacalar mı, pervasız TV sunucuları mı daha çok kısaltıyor diye düşünmek kalıyor.

ve SİNEM ; '15 Temmuz Demokrasi Turuna Katılmıyor

cihan kılıç

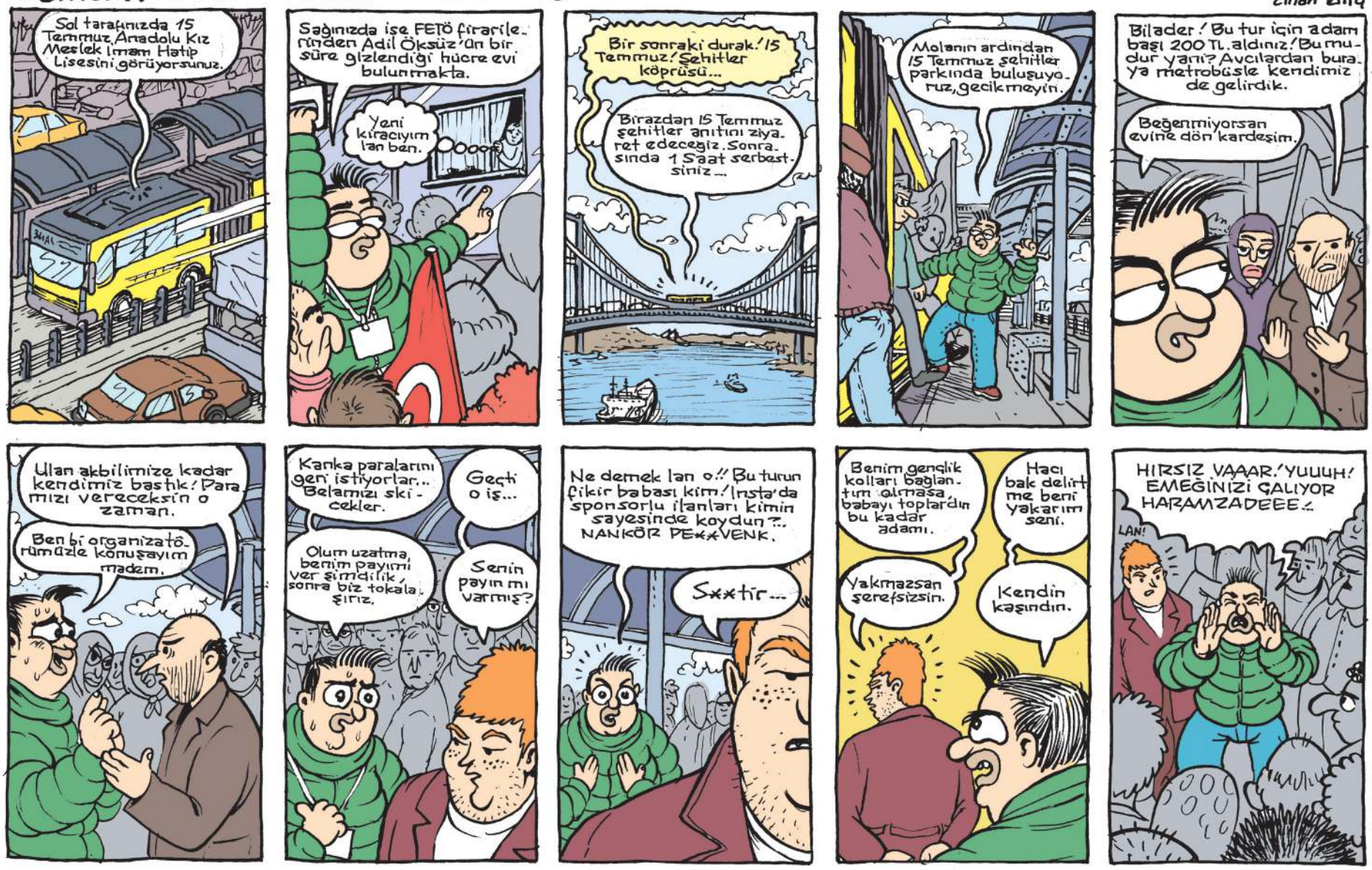

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Annem arkadaş canlısıydı. Ama hiç arkadaşı yoktu." – 'Duygusal Halı Yıkama' adlı belgeselden

● 1979 yılında yaşım henüz on birdi velakin okuldaki lakabım 'Profesör' idi. Çünkü erken gözlük takmıştım ve çok okuyordum. Profesör demelerine kızmazdım, için için hoşlanırdım bile... Sonra aynı yılın 7 Aralık günü, ülkenin en parlak profesörü Cavit Orhan Tütengil, beyni yıkanmış faşist tetikçiler tarafından katledildi. Çapraz ateşle ve on iki kurşunla "Türkiye'nin beynini" söküp çıkardılar. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde sosyoloji profesörü olan Tütengil, henüz 58 yaşındaydı. Kıydıkları sadece profesör değildi; yarınımız, umudumuz, özgürlüğümüzdü. Devamındaki 1980 yılının 24 Ocak'ında Türkiye ekonomik bağımsızlığını yitirip sömürge pazarı oldu, 12 Eylül'ünde ise ABD destekli cunta, bizi korusun diye verdiğimiz silahları bize çevirdi... Profesörü öldürdüler çünkü onun düşünceleriyle yarışacak beyinleri yoktu. Malları, paraları, silahları vardı, tüm nesneleri mevcuttu ama o lekesiz zihni çürütecek beyinleri yoktu işte. Profesör yaşadıkça, onlar ölüydü çünkü. Mal düşkünü zorba, ışıklı ruhtan intikamını böyle almıştı. Aldığını sanmıştı... Yanıldılar Profesör! Biz ruhani deneyim yaşayan insanlar değiliz, insani tecrübe yaşayan ruhlarız. Katledilişinizin 40. yılında, aziz ruhunuza selam olsun...

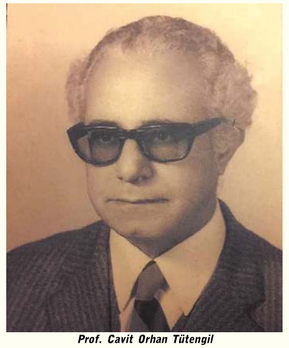

Prof. Cavit Orhan Tütengil

● İnsan, siyasal hayvandı. Kapitalizm onu ekonomik hayvan yaptı!

● Nurhak'ta vurulmuş, halk türkülerine girmiş bir efsane devrimci Sinan Cemgil. Torunu ve adaşı Ali Sinan Cemgil, 10 yaşında. Babasının işinden dolayı bu yıl Londra'ya taşınmışlar. Sosyal ve girişken bir çocuk olan Ali Sinan, dil problemi nedeniyle yeterince arkadaş edinememiş, ayrıca buradaki arkadaşlarını da özlüyormuş. Okulun ilk haftası bu hissiyatla iyice içini sıkıntı basmış. Sınıfta kocaman bir Avrupa haritası varmış. Öğretmen ders anlatırken, aniden ayağa kalkmış, meraklı bakışlar altında gidip Avrupa haritasında Türkiye'yi öpmüş! Sonra da geri dönüp sırasına oturmuş. Ah, canım kardeşim Ali Sinan... Özentisinden haybecisine, nanköründen güce tapanına bir sürü yetişkin tip kendi memleketlerini hor görüp batıya yavşakça tapınırken, sen benim kalbimi yaktın küçük dostum. Ülke adına seni gözlerinden öperim...

● Afyon'un Balmahmut köyünde, bir film setinde çalıştım bu sonbahar. Köyün girişinde "Dilenciler Giremez" yazılı tabela vardı. El insaf! Apartman değil, iş yeri değil, dilenci niye giremiyormuş köye yahu? Dilenci diye illa ki dilenecek mi köyde? Belki daha evvel topladığı paraları harcamaya gelecek, nereden biliyosun? Kim dilenci kim değil, nasıl tespit edeceksin? O tabelayı gören dilenci, köye girmekten caymaz, iyice giresi gelir. Adı üstünde, dileğe bağlı, vermezsin en fazla!

● Bence Osmanlı'nın çöküşünde Üçüncü X'lerin, Dördüncü Y'lerin de payı var! Bir ismin ilki olmak varken, sıralamada bronz, mansiyon çağrışımları kişiyi ve memleketi negatif etkiler ki etkiledi işte! Her padişaha yepyeni bir isim verilmeliydi ki, gölgede hissetmesin kendini. Artık çok geç, biliyorum. Ola ki yeni imparatorluk kurarız, aklımızda bulunsun!

● Bir arkadaşım lisedeyken güpegündüz diskoya gitmiş, okuldan bir grup öğrenciyle. Üstünde de babasının yeni aldığı hardal renkli bir palto varmış. Paltoyu sandalyenin arkasına asmış, pistte biraz dingildemişler, dönmüş masaya, palto yok! Bakınmış sağa sola, yetişkin bir adamın üzerinde hardal palto. Gitmiş yanına, "Galiba paltomu giymişsiniz" demiş, bitirim tavırlı adam "Bu palto benim kardeş" diye cevaplamış. Acaba yanılıyo muyum diye düşünüp "Cebinde gözlüğüm olacaktı" demiş, adam atmış elini iç cebe, hakkaten çıkmış gözlük. Adam bu sefer de gözlüğü masaya koyup "Bak artık iç cebinde gözlük yok!" diyip paltoyla uzaklaşmış. "Öyle bakakaldım, bi şey yapamadım, kocaman adamdı" diye anlattı. Hatıranın en başında, "Gündüz Diskosu"nu duyunca hafif bi ürpeydiydim zaten!

Not: "Paşa Gönül Kriterleri" adlı oyunumla, 7 Aralık 2019 Cumartesi, 21.00'de Kadıköy The Wall sahnesindeyim.

vedatozdemiroglu@gmail.com

ama arkadaşlar iyidir

cihan kılıç

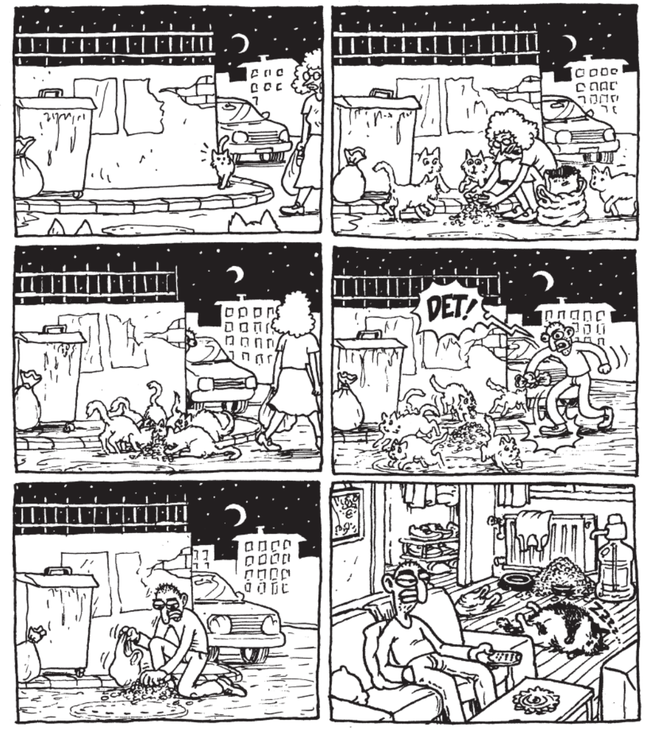

FURKAN ÖZÇOBAN

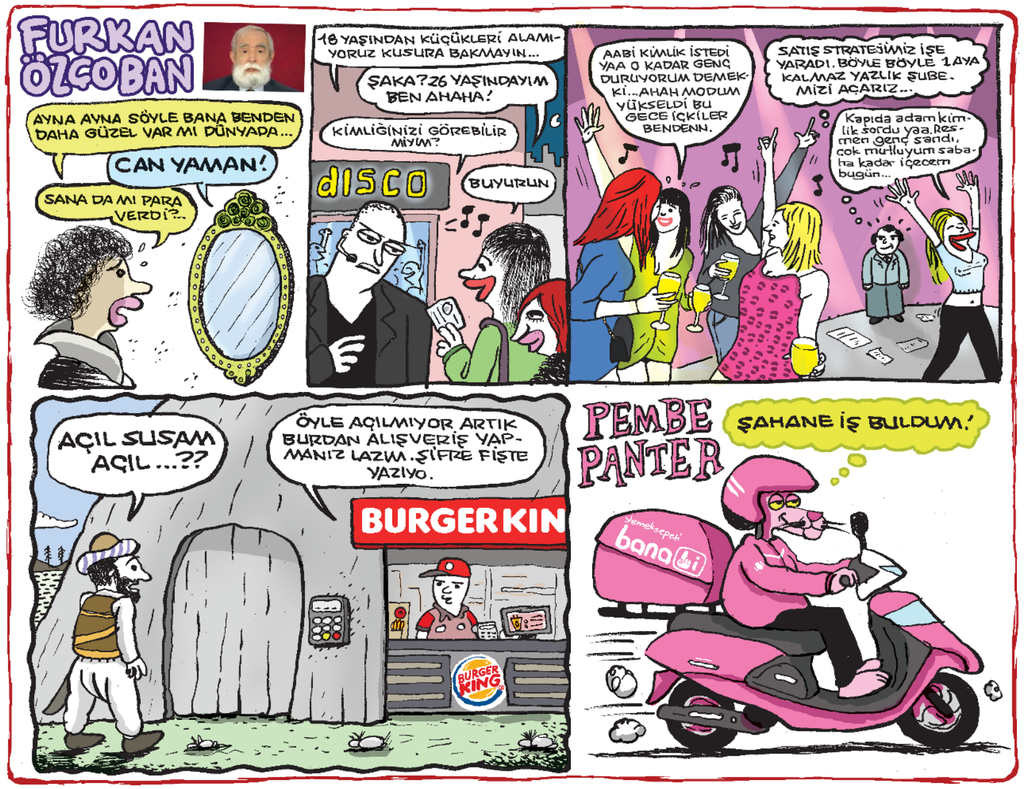

PEMBE PANTER

mustafa satıcı

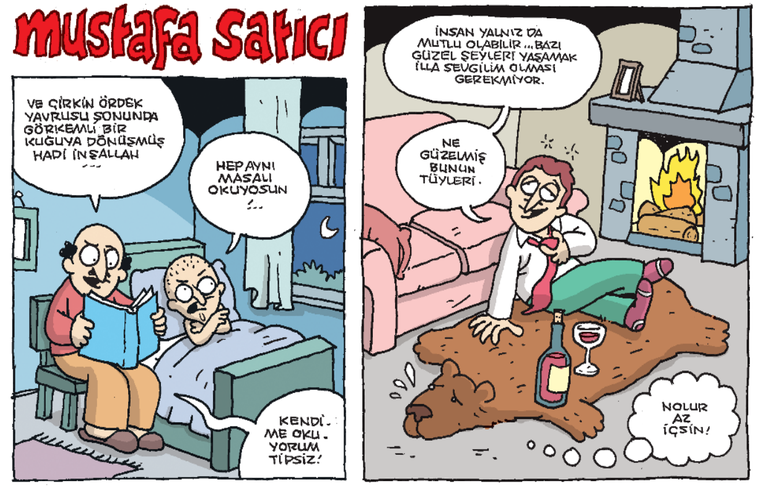

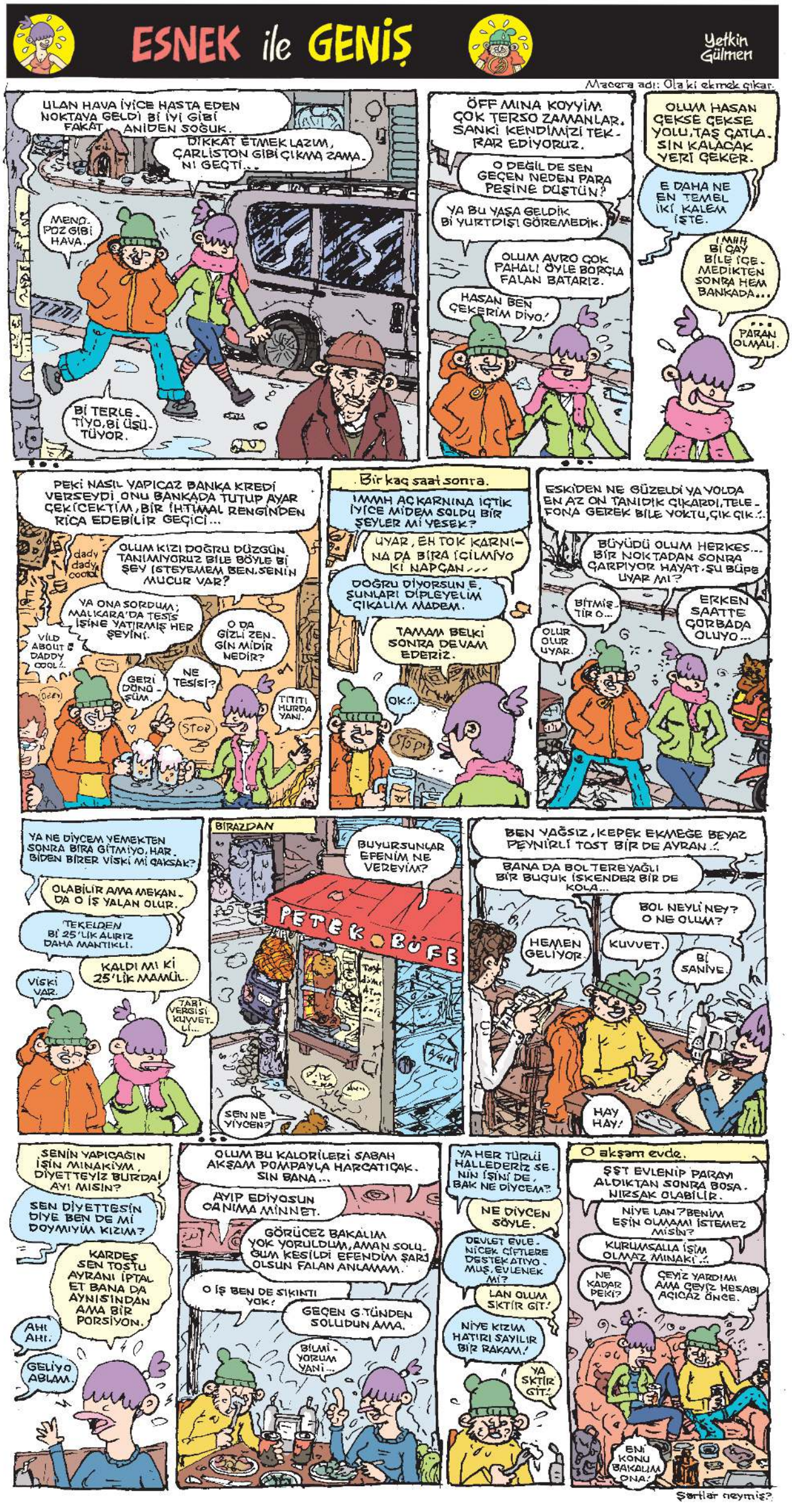

● Ne zaman pikniğe gitsek, koca adam olmama rağmen ailemin beni orada unutacağını ve uzunca bir süre haber alamayacaklarını hayal ediyorum... Geri dönebilmek için arkamda herhangi bir iz bırakmamışım. Karınca yuvalarından yardım alarak yön tayin ediyor ve pilli radyomla sinyaller gönderiyorum. Tahminlerime göre kurtarma ekibi 2 saat içerisinde bölgeye yakın bir noktaya iniş yapacak ancak onlara sesimi duyurmam pek de kolay görünmüyor. Etrafımı saran ve uykuya yenik düşmemi bekleyen sırtlanlar, taze etimden büyük bir parça koparmadan buradan ayrılmayacaklar. Keşke bir kurt sürüsü gelse ve sırtlanları def edip beni nüfuslarına alsa… Götü yere yakın estetik yoksunu sırtlanlardan kurtulmamın başka bir yolu yok.

Maalesef beklediğim kurt sürüsü bir türlü gelmiyor. Sinyal göndermeme de gerek yok çünkü boş arazide istesem de kaybolamıyorum. Bağırsam sesimi duyarlar hemen. Et kemirdiğim, hamakta sallandığım sıradan bir piknik etkinliğine istemeyerek de olsa dönüş yapmak zorunda kalıyorum. En azından dönüş yolunda ince bir dala bassam ve "Çıt" sesini duyduktan sonra aktif hale gelen düzenek ile birlikte derin bir çukura düşsem. Günlerce aç susuz yardım beklediğim bu çukurdan, bir kabile üyesinin yardımı ile çıkmak ve o kabileye dahil olmak isterim.

● Bir köşede gizlice kum yiyen tombul bir çocuk gördüm. Demir eksikliğini işaret eden sorunu tedavi etmek ya da çocuğu annesine şikayet etmek yerine yanına gidip oturdum ve biraz sohbet ettik. Öğrenmeye aç, tecrübeye aşık bir çocuk olduğunu fark etmem ise uzun sürmedi. Çocukluk yıllarımda ben de kum yerdim ve eğer leziz bir kum elde etmek istiyorsanız taşlarını ayıklamak zorundasınız. Tombul çocuk ise bilinçsiz bir tüketici görüntüsü veriyor ve önündeki kumu doğanın ona sunduğu şekilde ağzına götürüyordu. Onu uyarıp nasıl daha lezzetli bir kum elde edebileceğini anlattım. Minnet dolu gözlerle baktı bana. Bir çocuğu mutlu etmek işte bu kadar kolay. Umarım mobeseler tarafından kayıt altına alınmışımdır ve "Dünya böyle insanların hatrına dönüyor" başlığı ile sosyal medyaya servis edilirim.

● Boğazım yüzünden istenmeyen adam oldum. Yakın çevremi yavaş yavaş kaybediyorum. Evdeki tüm gıdaları tükettiğim iddia ediliyor ve hedef gösteriliyorum. Mutfağın farklı noktalarında gizli bölmeler keşfettim ve benden kaçırılan gıdaların büyük bir kısmı burada muhafaza ediliyor. Mutfağa sızmak için insanların en zayıf ve en savunmasız olduğu anları tercih etmek zorundayım ve onlar uykudayken gizli bölmeleri fünye ile patlatıp talan edeceğim. Hakkımdaki asılsız iddialar kişiliğime olduğu gibi kariyerime de büyük ölçüde zarar veriyor ve bunun intikamını almak için gün sayıyorum.

● Kükürtlü su övüp, faydalarından saatlerce bahsedebilecek donanıma sahip olan yaşlı grubunun arasındayım... Neden burada olduğum hakkında hiçbir fikrim yok ve ben kaplıca tutkunu bir adam da değilim ancak içinde bulunduğum aşırı sıcak su, beni derin düşüncelere itecek kadar kötü kokuyordu. İsyan etsem ve desem ki "Bu su leş gibi kokuyor", yaşlılar hemen etrafımı saracak ve "Şifa kokusu o şifa" diyeceklerdir. Buna eminim. Beyaz külodun mayo kabul edildiği ve yadırganmadığı bu ortamda, olur da taşaklarım meydana çıkar endişesi yaşamayan ve gayet rahat dolaşan dedeler, kendilerinden yaşça küçük beni gördükleri için mutlu olmuşlardı. Her yıl mutlaka gelenler, bazı aylarda gelenler ve günübirlik gelenler olmak üzere 3 farklı gruba ev sahipliği yapan kaplıcayı bir yazlığa dönüştürmek idi amacım. Maalesef başarılı olamadım çünkü kükürtlü su hakkında yeteri kadar bilgi sahibi değildim ve ne zaman sohbetlerine dahil olmaya çalışsam dışarıda kaldığımı fark ettim.

SON METALCİ

Geçen bölümden: Bilinmeyenden gelip tekrar bilinmeyene dönen Supernature kuyrukluyıldızı, dünyanın etrafında tam bir tur atmış, rock müziğe dair ne varsa sıfırlamıştı.Rock müzik dinleyen kimse kalmamıştı. En sert heavy metal grupları bile pop, R&B, rap ne varsa ona buna bulaşmış, kökenlerini tamamen unutmuşlardı.
Kuyrukluyıldızın göründüğü gece, Black Sabbath'ın Paranoid'ini dinlediğinden midir nedir artık bilinmez, müziğe yapılan bu gizemli darbeden etkilenmeyen tek insan Savaş'tı.

Yazan Gizen OKY

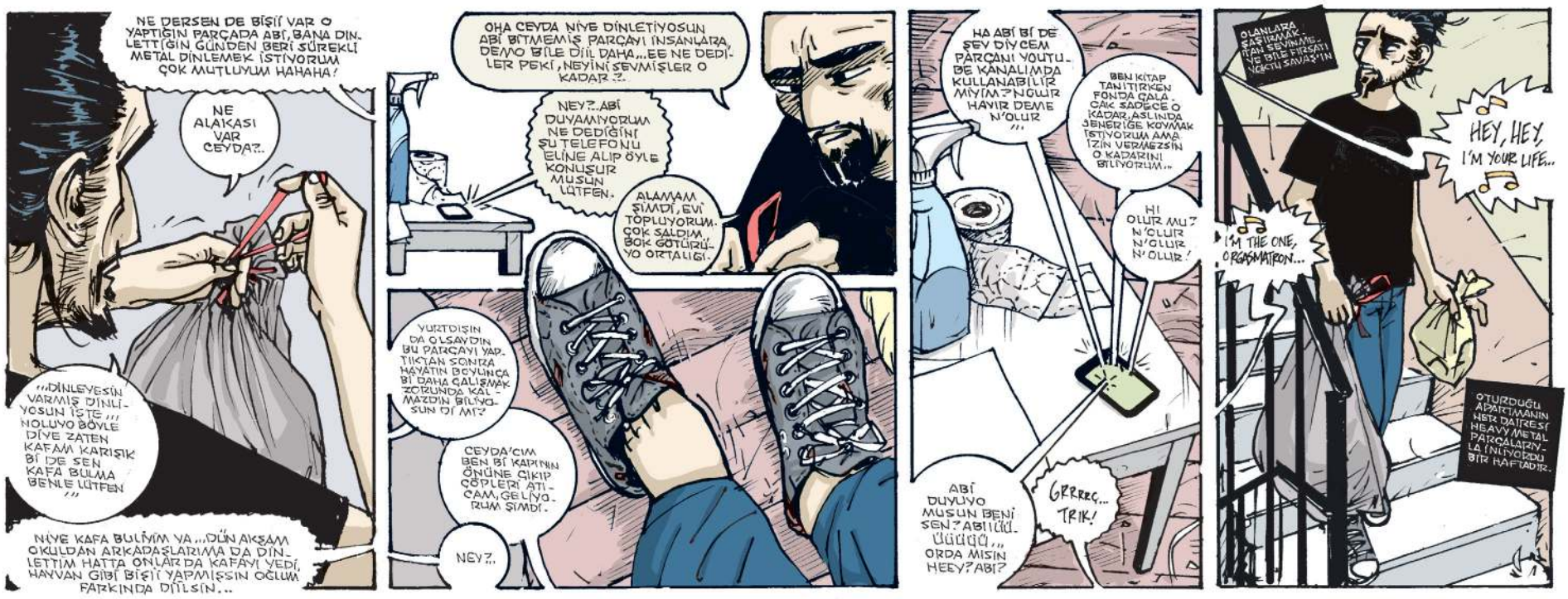

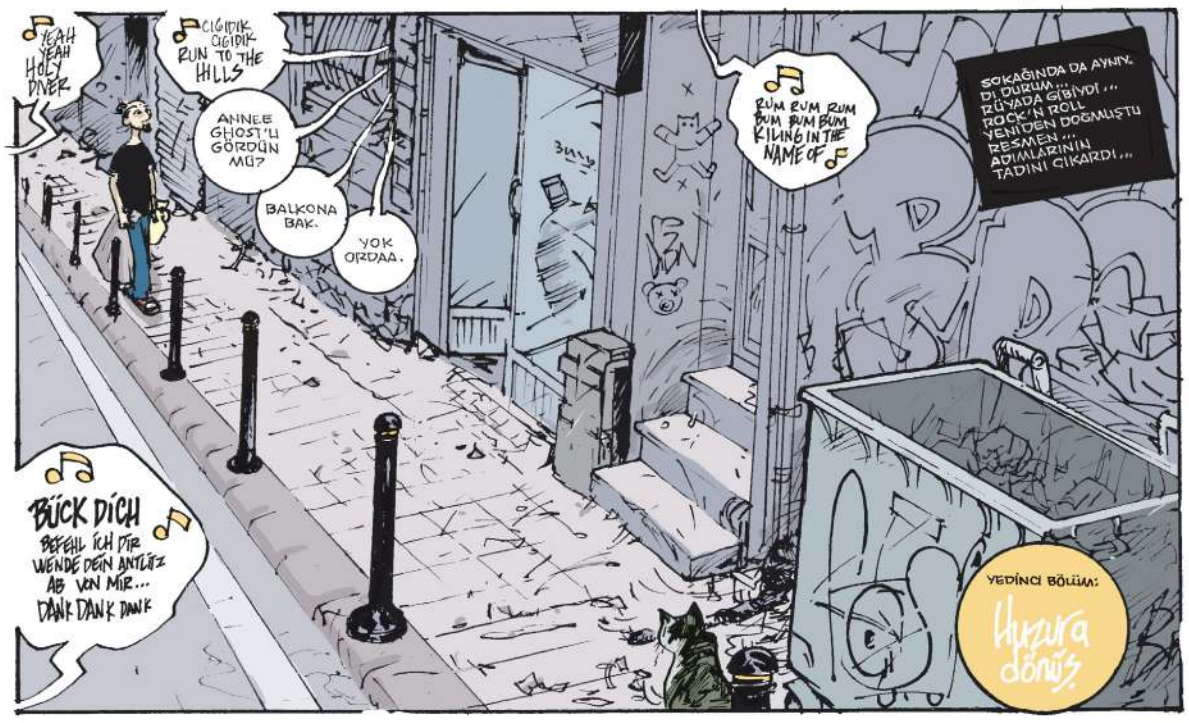

Devamı edecek.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Karıncalar ortalardan çekildi/ Kuyunun taşında arılar yok/ Boş kova devrik durur şimdi"

"Yaz Geçti"/Necati Cumalı

"A HARD RAİN'S A GONNA FALL"/ "SIKI BİR YAĞMUR GELİYOR"

Gerçek bir sıkı yağmur? O yok ortalarda. Ondan haber yok. Boş beklentilere vesile olmak istemem. Bu; bambaşka; mecaz/metafor'dan olma bir hayali yağmur. Başlığa aldığım; Bob Dylan'ın bir peygamber edasıyla, ta o yıllardan (şarkı 1962'de yazılmış)haber verdiği o "sıkı/sert yağmur"u;"Hard Rain" *(naapıp edip yine yağmurlu bir yazı…)* Kehanetvari o ünlü şarkısında… Kutsal kitapların "tufan"ını andırır "sıkı/sert yağmur"u.70'lerin Hippilerinin Vietnam savaşı karşıtı gösterilerinin olmazsa olmaz,"kafa" şarkısı. *(o mitinglerin bir diğer"yağmur" metaforlu şarkısı da "Creedence Clearwater Revival"ın o müthiş "Who Stop the Rain"/"Yağmuru Kim Durduracak"ıydı;--çok severim--"* sürüp giden Vietnam savaşını kim durduracak?" *şeklinde algılanırdı--meğer metafor falan değilmiş,Woodstock'ta yağan o meşhur yağmuru, çamuru, battaniyeler içinde birbirlerine sarılanları falan seyredip yazmış John Fogerty, öyle demişti bir röportajında--)*

"Sıkı/sert bir yağmur geliyor" Gitgide daha da vahşileşen sistemin bütün pisliklerini önüne katıp silip süpürecek, yeryüzünü yıkayıp yenileyecek bir sıkı yağmur. Sistem karşıtı bir bir toplumsal hareket. O "yağmur"un kara bulutları… İşte o şarkı çınlayıp durdu kafamın içinde. Dylan'ın şarkısı. "Joker" filminin son yazıları akarken, o koridorlardan sersem sepelek çıkıp alışveriş merkezinin içinde metroya çıkışı ararken. Metroda. (*kara cuma'nın* aşırı kalabalığı--*Cevahir--)*

Önce "Nerelerdeydin" sonrasında da;"Ne gördün mavi gözlü oğlum?" temalı bir dizi sorular soruyor Dylan, sorulu/cevaplı o şarkıda. Gelecek "Yağmur" dan henüz söz etmeden önce.

"Etrafını azgın kurtlar sarmış yeni doğmuş bir bebek gördüm…" Mavi gözlü delikanlı öyle diyor.Tekrar eder sorular:"Ne gördün" "Sürekli kan damlayan bir kara dal gördüm" "Ellerinde silahlar, keskin kılıçlar olan genç çocuklar gördüm…" "Kanlı çekiçleri olan adamlarla dolu bir oda" "Gördüm, gördüm, gördüm…" İşte bu minvalde giden sorular cevaplar.Ve peşinden ardarda (gitgide yükselen bir tonla) :"And it's a hard, it's a hard, it's a hard, and it's a hard" (şarkıyı anlatmak?) Nasıl bir sertlikteyse artık o gelmekte olan yağmur."It's a hard rain's a-gonna fall" "Sıkı/sert bir yağmur geliyor. Hem biraz tedirgin olur, hem de bir umuda kapılırsın…

Film;"Joker"; o da işte aynı yağmurdan söz ediyor.Tabi Dylan'ın ima ettiği şeklinde o yağmurun devamı da var; selin, çamurun ardından yeni bir düzen vaadi.(Dylan, Pete Seeger'lerin ,Woody Guthrie'lerin sosyalist ozanlar geleneğinden)

"Joker" in yağmuru? Evet.Aynı yağmur. O yağmur: o sert yağmur.Tam teşekküllü.Ama arkası yok.Arkası hesaplanmamış. Dinecek mi? Dindiğinde ne olacak? Bütün dehşetiyle. Saf yıkıcılığın, umutsuzca intikam almanın hazzı. Delice hazzı.Yok etmenin. Kaos oluşturmanın.Amaçsız kargaşa. Kendi kendini de yok etme. *("Beni yak kendini yak şeyi yak"– Freud buna ölüm içgüdüsü:"Thanatos" adını verınişti--eski öğrencisi Wilhelm Reich böyle bir içgüdünün var olduğuna hiç inanmıyordu–inşallah Reich haklıdır–ona göre bütün bu "sıkıntı"lar, yıkımlar, şiddete eğilimli olmalar falanlar filanlar hepsi, hepsi bastırılmış cinsellik yüzünden; yüzündenmiş, cinsellik serbest bırakıldığında alayı bitip gider, misler gibi olurmuşuz–)*

Sisli puslu, alacakaranlık, ıslak; işsizlerle, farelerle çöplerle dolu; kapitalizmin iyice vahşileşmeye başladığı 70'ler sonu, 80 'ler başlangıcı New York'unun, fakir semtlerini, Manhattan'ını (dönemin Pachino'lu, Niro'lu o filmlerde tasvir edilmiş halini daha ziyade) falan andırır bir "Gotham" şehri. Zenginler daha zenginleşmeye fakirler daha da fakirleşmeye başlamış. Takım elbiseli, etli butlu, semiz yeni genç borsacılar. Herkes kendini kurtarma telaşında. Altta kalanın canı çıksın,"düşene bir tekme de sen vur" zamanları... Zaten ruhsal problemlerle başı dertte, zor durumdaki palyaço, (dükkan açılışlarında, palyaço olarak çalışır) aşağılana horlana, ezile dövüle, bir sınıra gelir dayanır; daha önce misli görülmemiş bir tür katile dönüşür. Dylan'ın şarkısının ;"Ne duydun mavi gözlü oğlum" sorularıyla devam eden ikinci bölümü "Geçitte ağlayan palyaçonun sesini duydum" diye sona eriyordu. Öyle diyordu mavi gözlü delikanlı."Geçitte Ağlayan Palyaço" "Ne duydun mavi gözlü oğlum" "Onbin kişinin fısıldadığını hiç kimsenin dinlemediğini duydum" "Bütün dünyayı yutabilecek bir dalganın kükreyişini…"

Bizim ağlayan palyaço, bir canlı yayında işlediği cinayet(bir de nutuk atar) sonrası bir tür "halk kahramanı" olmaya doğru yürür. Sesleri duyulmayanlar onun gibi palyaço maskeleri takıp şehri yakıp yıkmaya, öldürmeye başlarlar. Filmin bu tarafını "Sen de az ezilmiyor değilsin, anlarsın ya" gibisinden bir göz kırpma olarak anlayanlarla,"Eğer ezilenlerin seslerini duymazsanız, bunlar bunlar olur, uyarmadı demeyin sonra ha" şeklinde anlayanlar/anlamak isteyenler filmi tartışıp duruyor. Dünyanın her yanında. Ben? Ben her ikisini de makul oranlarda karıştırınca daha ticari olacağını düşündüklerini sanıyorum. (o hafifçe sallanan sarsak kameralarla, yüksek volümlü ağır yaylılarla falan katilin iç dünyasına iyice sokulup özdeşleşmemiz,"vur şerefsizi, hak etti"--hele o metrodaki borsacılar sahnesinde-- dememiz istenmiyor diyemem--yalan olmasın--*neyse beklendiği gibi şiddet olaylarına yol açmadı film.*)

Keşke bir Dc Comics karakterinin "cemaziyelevvel"ini anlatma mecburiyetleri olmasaydı. (Daha iyi bir yazarın elinden de geçirilerek) Çok önemli bir klasik olabilirmiş. (ah, gelip sormuyorlar ki bana) Bu haliyle bile; onca cıcığı çıkmış duygu sömürüsü klişelerini kullanmak zorunda kaldıkları halde müthiş etkili, sersemletici, eşsiz benzersiz/ünik/(unique) bir film ortaya çıkmış. Hayretler içinde kaldım. Benzeri bir şeyi gördüm desem yalan olur.

Hayatımda gördüğüm en müthiş oyunculuk performansı. (Bir Palyaçonun gelmiş geçmiş en trajik intikam alma filmini bir dizi ünlü komik filmlerin meşhur yönetmeninin çekmiş olması da pek ironik. --Todd Phillips--Sanki o da bir trajik karaktere…--)

Konu geniş, her yöne yürür… Yaz yaz bitmez. Herneyse.

("Joaquin Phoenix"e daha da bir hayran olup iyice büyülenmek isteyenlere,"Joker" de oynadığı karakterin bir başka versiyonunu canlandırdığı;"The Master"ı öneririm–"Usta"2012–müthiş Paul Thomas Anderson, yazıp yönetmişti--görün bence)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

• BAL KÜPÜNÜN HAZİN MACERASI

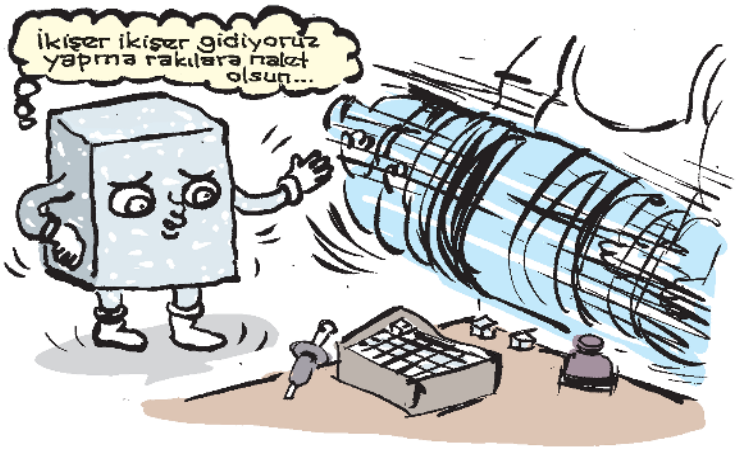

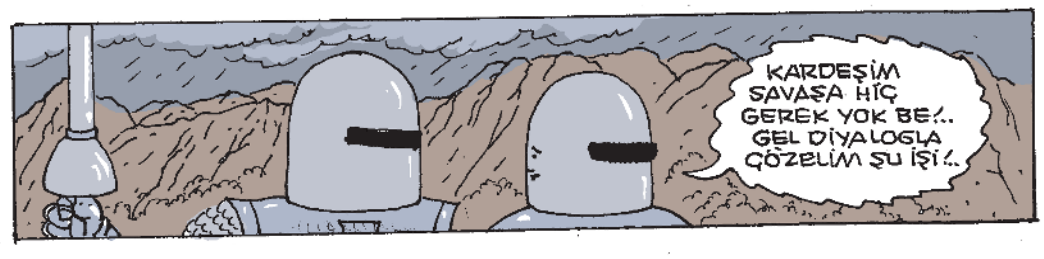

ÖZER AYDOĞAN

CENGİZ ÜSTÜN

ADAMLAR

ANTİ KLİŞE TİMİ

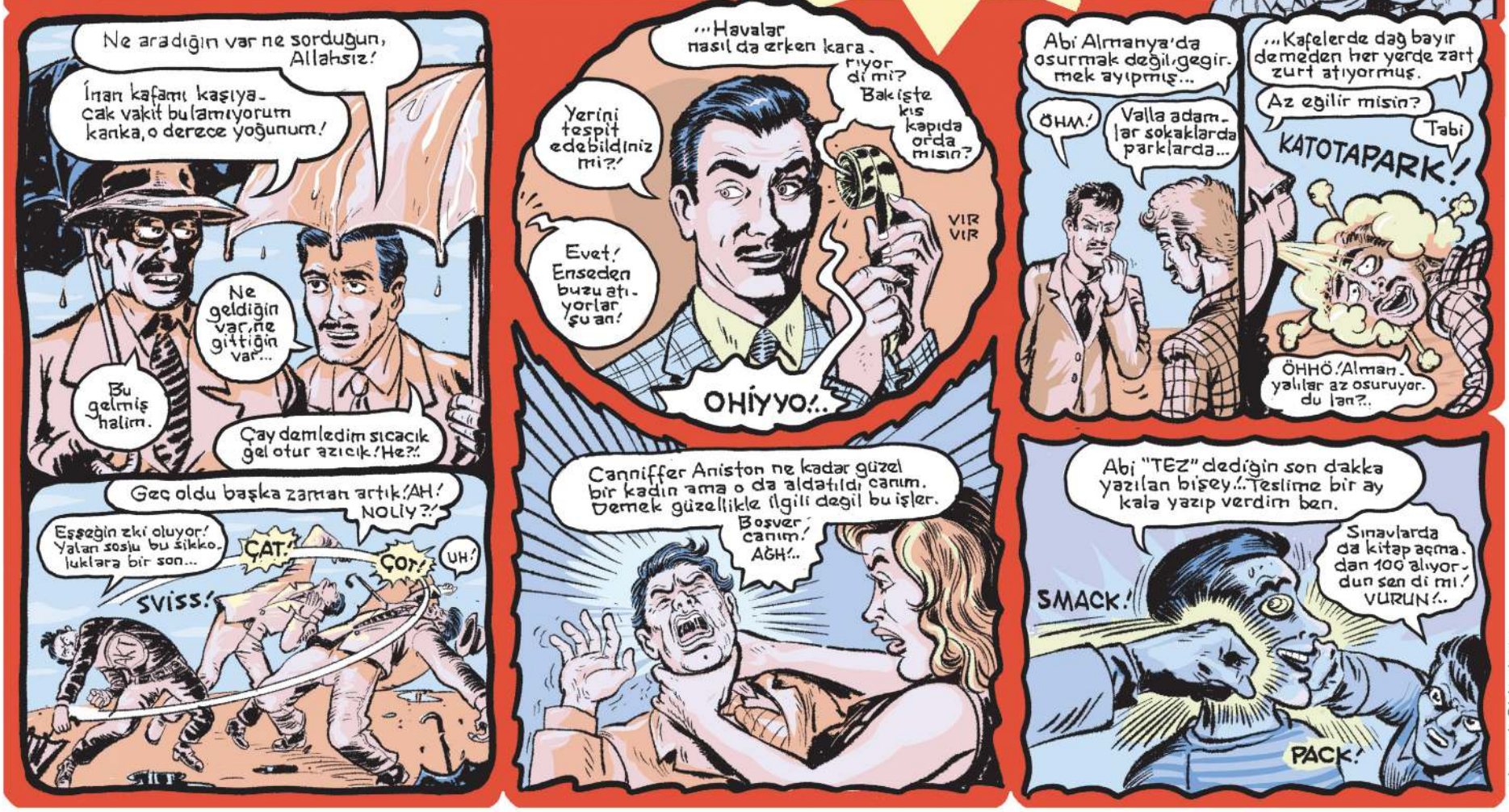

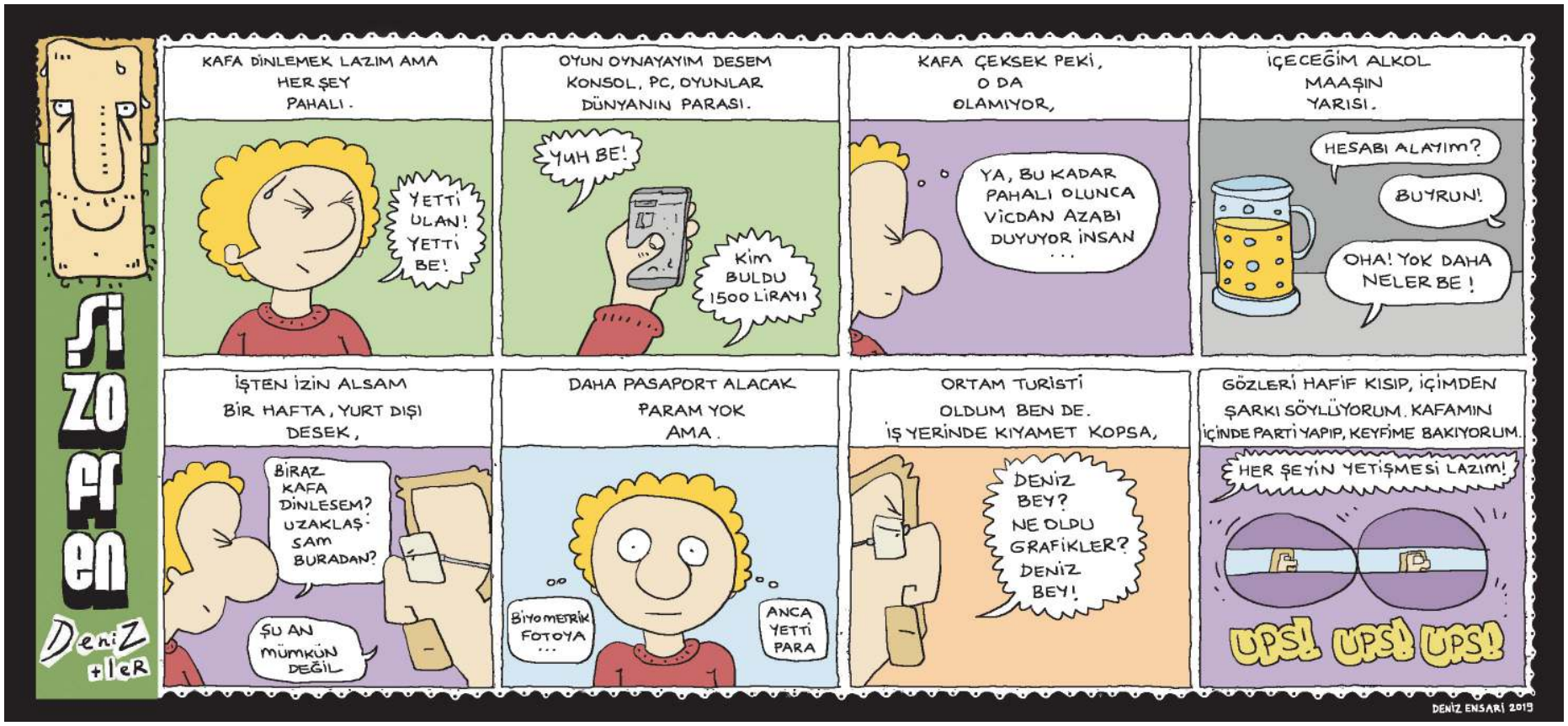

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 4 Aralık 2019 | Sayı: 640

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

gizcengiz@icloud.com

ORTAM

En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

özet:
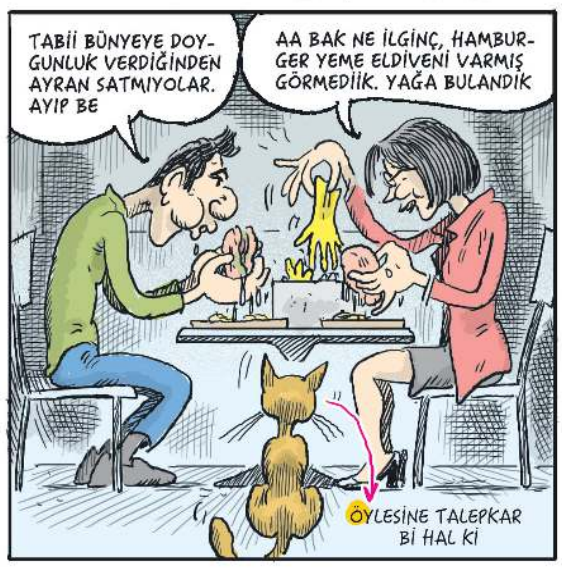
ORTAM'IN SENARYOYU OKUYAN GEYSU KARŞILAŞTIĞI DEV EGO KARŞISINDA ABANDONE OLMUŞTUR